

พฤษภาคม 2568 น้ำท่วมสิงห์บุรี อ่างทอง อุทัย และลุ่มหาคใหญ่จมทั้งเมือง ผู้คนหลายแสนจมอยู่ในความงมวญ ว่าเกิดอะไรขึ้น ทั้ง ๆ ที่อยู่ในช่วงเวลาที่ไม่ควรเกิดขึ้นในศตวรรษนี้ ปราบฏกการณ้ท่วมรุนแรงที่สุดในประวัติศาสตร์...

นี่คือภัยธรรมชาติ หรือ เป็นความล้มเหลวในการเตรียมพร้อมในชีวิตของคนเรา

และดูเหมือนเป็นความบังเอิญที่มีความคล้ายกับในพระวรสารวันนี้

“ในสมัยก่อนน้ำวินาศนั้น ผู้คนกิน ดื่ม แต่งงานกันจนถึงวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือ ไม่มีใครนี้กระแวงว่าอะไรจะเกิดขึ้นจนกระทั่งน้ำวินาศมากวาดพวกเขาไปหมดสิ้น”

เราสร้างบ้านเมืองเต็มไปด้วยตึกเพื่อให้เห็นว่า นี่คือ ความเจริญ สร้างคันดิน คอนกรีต กันน้ำ กลับกลายเป็นการขังน้ำเสียมากกว่า บ้านเรือนควรสร้างเป็นระบบการระบายน้ำ ก็กลายเป็นอ่างใหญ่ที่น้ำไม่มีทางไป

ในวันที่มีเครื่องมือสื่อสารล้ำยุค แต่กลับล้มเหลวเรื่องการสื่อสาร มีระบบ Cell Broadcast ส่งข้อความเตือน แต่ไม่มีใครรู้ว่าต้องทำอะไร อย่างไร การเตือนจึงไร้ความหมาย

ใช่หรือไม่ ความจริงวันนี้ คนไทยในภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ ที่น้ำไล่ท่วมในครั้งนี ไม่ได้แพ้ฝนหรือแพ้น้ำ **แต่แพ้ระบบที่เต็มไปด้วยพิธีรีตอง** และการเล่นพรรคเล่นพวก

น้ำท่วมประเทศไทยปีนี้ จึงเป็นภาพจำลองของการใช้ชีวิตแบบไทย ๆ วิฤตครั้งนี้ คือบทเรียนราคาแพง เรื่อง **“ระบบที่ต้องปรับตัวตามโลก”** และเราต้องเตือนตนเตรียมพร้อมอยู่เสมอ

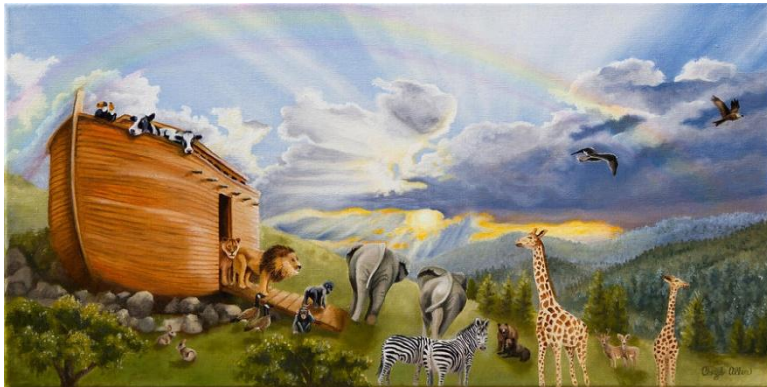
ในชีวิตคนเราดำเนินมาไม่น้อยกันาน ล้วนเจอทั้งเรื่องดี เรื่องร้าย ทุกอย่างเป็นเรื่องเตือน

บางคนเติบโตมาเพราะการวางแผน บางคนเติบโตเพราะการหลงทาง

และเมื่อเวลาชีวิตมากขึ้น ลมหายใจก็สั้นลง

วันนี้ เราได้เตือนใจตัวเองบ้างหรือยัง? เส้นผมที่เริ่มเปลี่ยนสี ดวงตาที่พรางมัว เตือนว่าเรากำลังจะจากลาโลกนี้ไป ผิวหนังที่เริ่มโรยรา เตือนว่าความงามภายนอกไม่ยั่งยืน ทรัพย์สินพร้อมจะสูญหาย ลมหายใจและความดีที่ต้องรักษาไว้

ความทรงจำเริ่มหล่นหาย และหลงลืม ย้ำเตือนเราว่า ความสัมพันธ์ ผูกพัน ของคนข้างกาย ต้องถนอม ร่างกายเริ่มอ่อนล้าเหนื่อยง่าย เตือนให้เราพัก อย่ารอให้หมดแรงแล้วมานั่งเสียดายเวลาที่ผ่านไป

**เรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตอย่างมี
สติและใช้เวลาอย่างมีคุณค่า**

ในโลกที่ทุกอย่างดู
เหมือนเร่งรีบและไม่มีที่สิ้นสุด
ต้องหมั่นเตือนใจให้ตระหนักถึง
ความเปราะบางและจำกัดของ

เวลา และสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นอย่างไม่เคยพบเจอมาก่อน

การให้คุณค่ากับทุกวินาทีหมายถึงการใช้ชีวิตอย่างมีความหวังที่เต็มไปด้วยความหมาย

การไม่ปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ เป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้าผู้
ประทานลมหายใจที่เราได้รับ ทำให้ทุกวินาทีกลายเป็นของขวัญที่มีค่าอย่างแท้จริง **ทุกความ
เหนื่อยล้า คือ เครื่องเตือนใจว่าเรากำลังเดินอยู่บนหนทางสวรรค์**

แม้ว่าความเหนื่อยล้าจะทำให้เรารู้สึกท้อแท้ แต่ก็เป็นที่ทำให้เราระลึกได้ว่า เราไม่ได้
หยุดนิ่งอยู่กับที่ และก้าวไปพร้อม ๆ กับพระเจ้า

การที่เรายังรู้สึกเหนื่อยแสดงว่าเรายังไม่ยอมแพ้และยังเดินหน้าต่อไป

ยอมรับความเหนื่อยล้าและใช้มันเป็นแรงผลักดันให้เราพัฒนาตัวเองต่อไป

วันนี้ธรรมชาติเตือนภัย เพื่อให้เราเตือนใจ และเตือนตน เตรียมพร้อมรับทุกสถานการณ์
เพราะเรามีพระเจ้าอยู่กับเราในทุกกรณี....

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>